

Pastýřský list k První neděli postní 2011

Jan Graubner
arcibiskup olomoucký

Drazí bratři a sestry,

v roce 2013 si připomeneme 1150. výročí příchodu svatých Cyrila a Metoděje na Moravu. Jejich příchod znamenal pro naše předky nejen hlásání evangelia srozumitelným jazykem, ale i základ naší kultury. Oni založili naše písemnictví. První písmeno v jejich abecedě vypadalo jako kříž. První kniha v našem jazyku byla Bible. První světské zákony v Říši velkomoravské byly připraveny v duchu evangelia. Naše kultura stojí od samého počátku na křesťanství. To umožnilo, abychom se mohli postavit na jednu rovinu s vyspělými národy Evropy.

Výročí je pro nás nejen příležitostí k oslavě, ale i k duchovní a kulturní obnově, abychom měli svůj podíl na skvělém díle slovanských apoštolů a abychom přispěli k předání jejich odkazu dalším generacím, které pro rozvoj svého křesťanství potřebují naše svědectví živé víry. Naše křesťanství stojí na víře a na svátostech, kterými jsme získali účast na Božím životě a byli uvedeni do života v církvi. V jednotlivých letech přípravy se tedy zaměříme na první tři svátosti. Dnes vstupujeme do Postní doby, kterou prožíváme jako přípravu na obnovení křestního slibu o Velikonocích. Každého z vás zvou k osobnímu prožití Noveny, pro kterou máte příručku.

Zamysleme se nad základní otázkou víry. Když jsem byl pokřtěn v Krista, byl jsem mu zasvěcen. Už tedy nepatřím sobě, ale Kristu. Pokud žiji jako ten, který se v životě řídí podle Krista, mohu spoléhat na to, že On se dobře postará o to, co mu patří, jak zde na zemi, tak na věčnosti. Pokud je mou hlavní starostí, abych se mu líbil, mohu být klidný. Pokud mi chybí klid duše, pokud mě více tíží jiné starosti, pak je třeba využít této Postní doby a přeskládat si hodnoty života, častěji se zahledět na Krista a upevnit přátelství s ním. Rozejít se se vším, co poznám jako neslučitelné s důvěrným přátelstvím s ním. To by mělo být hlavní téma naší velikonoční zpovědi.

Pro slavnostní obnovu křestního slibu o velikonoční vigílii, kdy se budeme zříkat d'ábla a vyznávat svou víru v Krista, si každý najdeme, čeho konkrétního se chceme zřeknout, s čím skončit, co změnit, abychom mohli prakticky žít jako svobodné Boží děti. Podobně se snažme každý říct, čím se chci Kristu přiblížit, abych na něj mohl více spoléhat a mít v duši pokoj, přesto, že budu muset nést

nějaký svůj kříž, protože ke Kristu kříž patří. Když chci být jeho přítelem, nemohu být lhostejný k břemenu, které nese On.

Když první učedníci objevili Ježíše jako Mesiáše, přiváděli k němu své příbuzné a přátele. To je konkrétní úkol i pro nás, jestli jsme opravdoví. Nemůžeme za druhé rozhodovat, ani je nutit, ale můžeme jim na sobě ukázat život Ježíšových přátel, můžeme jim ukázat společenství církve, můžeme jim o Ježíši hovořit. To první však, čím je třeba takový apoštolát začít, je modlitba za ně. Podívejme se po svých příbuzných a známých. Modleme se zvláště za ty, kteří se nestali Ježíšovými přáteli třeba i naší vinou, našim slabým svědectvím, naší malou láskou.

Povězte takovým lidem, že v tomto roce křtu mají mimořádnou příležitost přijmout svátost křtu všichni, kteří z jakýchkoliv důvodů nebyli pokřtěni, třeba i proto, že tehdy rodiče nesplňovali podmínky křtu. V tomto roce mohou kněží udělit křest i cizím farníkům. Ti, kteří se přihlásí o křest do Velikonoc, začnou po svátcích společnou přípravu. U křtu předškolních dětí bude jedinou podmínkou účast rodičů (výjimečně aspoň jednoho) na třech přípravných katechezích. U školních dětí vedle přípravy na křest aspoň jednorozční účast na náboženské výuce s tím, že první svaté přijímání budou mít až po druhém roce výuky, v němž se také pravidelně budou zúčastňovat nedělních bohoslužeb. Dospělí mají také po jednorozčním katechumenátu možnost přijmout křest. Aby při přípravě na křest měli možnost prožít větší společenství, doporučuji kněžím, aby dali příležitost společné přípravy ve větších farnostech, zvláště děkanských.

Za všechny pokřtěné nese církevní společenství spoluodpovědnost a musí je provázet modlitbou i skutečně přijmout mezi sebe do farního společenství, kde se noví členové zapojí. Zrodit někoho pro Krista a dát mu Boží život je velká a krásná věc, ale o nový život je třeba zodpovědně pečovat, abychom neměli vinu na jeho duchovní smrti. Křest přináší nesmírný dar duchovního uzdravení a věčné spásy, ale zároveň také zodpovědnost. Zavazuje ke křesťanskému způsobu života, k přátelství s Kristem. Prosím proto všechny věřící, aby se snažili dávat ostatním dobrý příklad. Hned v Postní době, kterou právě začínáme, můžeme ukázat svou ochotu ke skromnosti a odříkání například zapojením se do programu *Postní almužna*. Při sčítání lidu, které se koná 25. března, je třeba se hrdě přihlásit ke Kristu a jeho církvi *označením se za věřícího a člena římskokatolické církve*. Naše křesťanské svědectví se skládá z jednotlivých činů.

Do dnů duchovní a kulturní obnovy každého z nás i celého společenství diecéze všem ze srdce žehná

arcibiskup Jan